

Der er andre Amter, hvor man gaar en noget anden Vej, idet man siger, at Sygehuspleie skal vel ikke gives fri, men ydes for et Bederlag af 25 Øre daglig, altsaa et meget ringe Bederlag. Man kunde med lige saa god Grund sige, at disse Amter træde hindrende i Veien for Sygekasserne. Man har ikke ment — og jeg tror heller ikke, at det statistisk kan godtgjøres — at det særlig var i disse Amter, at Sygekasserne staa tilbage, og der have vi jo dog begge Dele, baade Sygekasserne og fri Medicin, saa det forekommer mig godt, at vi kunde holde det spøgemaal udenfor. Ja, saa bliver der ganske vist Lægehjælpen tilbage. Men der kan det overveies, om det ikke vilde være bedst og heldigst for Sygekasserne — jeg siger ikke, at det absolut skal være saa — at deres Opgave alene blev den at hjælpe de paagældende Familier med Dagpenge, altsaa med Sygehjælp, det var maasse — eller det er det utvivlsomt — en meget mere overkommelig Opgave for dem. Det forekommer mig derfor ikke, at der deri ligger nogen absolut Hindring. Men endelig kan man jo dog ikke luffe Dinene for, at der er en stor Mængde Menneſter, eller i alt Fald Flere eller Færre — lad mig ikke sige for Meget ved at sige en stor Mængde — som ikke ere i Stand til at yde det Bidrag, som Sygekasserne forlange; medens Andre, som maatte ere Medlemmer af Sygekasserne, ved Arbejdsløshed eller Uheld blive sat ud af Stand til at yde det Kontingent, som forlanges af dem, og derfor, naar saadanne Tilfælde indtræde, maa udtræde deraf. Det er jo dog uægtelig noget haardt, at Bedkommende saa strax skal henvises til Fattigvæsenet, og det forekommer mig derfor, at netop denne Bestemmelse her virker særdeles udfyldende. Jeg skal ikke paany komme ind paa det statistiske Materiale, som er fremkommet her i Salen netop særlig under Behandlingen af Sygekasseloven, jeg minder blot om den ved forskjellige statistiske Undersøgelser fastslaaede Kjendgjerning, at et stort Antal Landarbejdere, nemlig over 133,000, ikke have Mere end mellem 3—400 Kr. i aarlig Løn, ligesom jeg blot erindrer om det Faktum, at det største Antal af Arbejderne i Byerne, deriblandt i Kjøbenhavn, have en Indtægt af under 800 Kr., medens det paa den anden Side er godtgjort, at en Familie

virkelig ikke kan leve af denne Fortjeneste. Jeg minder som sagt blot om disse Fakta, men skal forøvrigt ikke paany gaa nærmere ind derpaa. Jeg anfører dem blot for at vise, at der dog er Grund til at tage noget Hensyn ogsaa til dem, som ikke ere i Stand til at komme ind i Sygekasserne. Men, siger man, det vil virke svækkende paa Arbejderklassen, paa de Ubemidlede, de ville ikke sikkre sig, naar de se som Lov Bestemmelsen i § 1, og navnlig ville de Unge derved kunne fristes til at sige: „Hvorfor skulde vi egentlig gaa ind i Sygekasserne? Naar vi trænge til Hjælp, faae vi jo i Følge Loven Medicin, Lægehjælp, Sygehusbehandling osv. frit“. Ja, det er jo ganske vist muligt, at Nogle kunde tænke saaledes, men de Fleste vilde dog snarere sige: „Et er at være Medlem af en Sygekasse og have Ret til Sygehjælp, og et Andet at skulle henvende sig til det offentlige Fattigvæsen, selv om den Hjælp, man faar derfra, ikke medfører de sædvanlige Følger“. Man kan vist derfor nok, uden at sige for meget, gaa ud fra, at kun paa meget Faa vil det have denne svækkende Indflydelse, men af Hensyn til de Faa at undlade at gjøre, hvad man ellers i og for sig anser for rigtig, vilde jeg finde ganske utilraadeligt. Jeg skal som sagt erkjende, at Forslaget om Sygekasser og nærværende Forslag hænge noget sammen, men jeg kan ikke erkjende, at vi, naar vi vedtage det ene af dem, saa ikke behøve det andet. Jeg tror, at der ikke her er et Enten-Eller men et Baade-Og. Det er naturligvis de ærede Medlemmer ligesaa vel som mig vel bekendt, at Forslaget i det andet Thing er meget beſtaaret, og at navnlig to Paragrafer, nemlig §§ 1 og 2, ere udgaaede. Saaledes som Forslaget oprindeligt var forelagt, indeholdt det jo fem Paragrafer, og jeg kan ikke Andet end yde min Anerkjendelse af, at man i det andet Thing har været saa maadeholden, og det saa meget mere, som der virkelig overfor den udgaaede § 1 og ogsaa overfor § 2 kan siges Meget baade for og imod. Det vil jo erindres, at § 1 lød paa, at første Gang en Mand meldte sig ved Fattigvæsenet, skulde den modtagne Hjælp ikke have de sædvanlige Følger, for saa vidt Hjælpen ikke blev ydet i længere Tid end fire Maa-neder. Der kan jo nok dertil siges, at det